

Exordium

Som den gyldne sol frembryter gjennom den kullsorte sky
og sin stråleglans utskyter, så at natt og mulm må fly,
så min Jesus av sin grav og det dype dødens hav
oppstod ærefull av døde imot påskemorgenrøde.

Takk, du store seierherre, takk, du livets himmelhelt,
som ei døden kunne sperre i det helvedmørke telt!
Takk fordi at opp du stod og fikk døden under fot!
Ingen tunge kan den glede med tilbørlig lovsang kvede.

Med disse ordene av Kingo tar tar vi del i lovprisningen av Jesus for hans store
frelsesverk. Vi reiser oss og stemmer i vårt høytidsvers:

Høytidsvers: 177 Han er oppstanden, store bud

Han er oppstanden, store bud!
Min Gud er en forsonet Gud,
min himmel er nå åpen!
Min Jesu seierrike død
fordømmelsenes piler brøt
og knuste mørkets våpen!
Å røst, min trøst!
Ved hans seier, som jeg eier, helved bever.
Han var død, men se, han lever!

Prekentekest: Matt 28,1-10

1 Da sabbaten var over og det begynte å lysne den første dagen i uken, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven. **2** Med ett ble det et kraftig jordskjelv, for en Herrens engel steg ned fra himmelen, gikk fram og rullet steinen til side og satte seg på den. **3** Han var som et lyn å se til, og drakten var hvit som snø. **4** Vaktene skalv av redsel da de så ham, og de ble liggende som døde. **5** Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: «Frykt ikke! Jeg vet at dere leter etter Jesus, den korsfestede. **6** Han er ikke her, han er stått opp, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå! **7** Skynd dere av sted og si til disiplene hans: 'Han er stått opp fra de døde, og han går i forveien for dere til Galilea; der skal dere få se ham.' – Nå har jeg sagt dere det.»

8 Da skyndte de seg bort fra graven, redde, men jublende glade, og de løp for å fortelle det til disiplene. **9** Og se, Jesus kom mot dem og sa: «Vær hilset!» De gikk fram og omfavnet føttene hans og tilba ham. **10** Jesus sa til dem: «Frykt ikke! Gå og si til mine brødre at de skal dra til Galilea. Der skal de se meg.»

Slik lyder Herrens ord.

Det våres

Påske er for mange tid for å oppsøke siste rest av vinter. Skiturer til fjells, eller på Sætra, appelsiner og kakao, påskebrun farge etter soling i hytteveggen. For noen er det sjøen som teller, eller hjemmepåske. For min del ble det oppdagelsesferd i hagen. Etter som dette er den første våren vi opplever i sokneprestboligen, er det spennende å se hva som kommer opp av jorda, hva som lever og hva som er dødt. Noe plantet vi i høst, og vi ser det spirer, men samtlige tulipaner har rådyrene spist. Der er håpet ute. Så ser vi både gleder og skuffelser på plantesiden i vår lokale hage når det er vår.

Påskan har i mine ører noe veldig optimistisk over seg. Det handler om liv der en minst skulle tro at det kunne være noe levende. Det handler om håp der en trodde alt håp var ute.

I min vår-vandring i hagen så jeg etter liv. Kvinnene som kom til graven var like lite forberedt på å finne Jesus levende, som vi er i forhold til våre kjære når vi går for å se til graven til noen vi en gang kjente. Vi venter ikke annet enn en gravstein og en grav.

Ofte finner vi et korsmerke på våre graver. Når velsignelsen lyses over forsamlingen ute på kirkegården, tegnes korsets tegn, slik det første gang ble tegnet i dåpen til påminnelse om å tilhøre den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus og tro på ham. Slik har våre kjære som nå er døde blitt korsmerket i sin dåp. Deres liv har vært så forskjellig. Noen har levd det livet de fikk i dåpen. Andre har latt troens liv dø. Atter andre har fått vende tilbake til den samme nåde de en gang ble døpt til, noen på det siste for å gripe fast i et håp.

Fra sorg til glede

Det er vel ikke alltid vi tenker over det, men hvor vidt påskens gode budskap virkelig blir et evangelium for oss, det handler om hvordan vi forholder oss til Jesus og til hans død og oppstandelse. Hvorfor måtte han dø, og hva betyr det at han ble levende?

Jeg leste i Aftenpostens A-magasin onsdag 4. april. Overskriftene var: «Jesus døde for våre synder. Nå har kristne mistet troen på synden.» Og videre: «Hvis Jesus døde på korset for våre synder – hvorfor snakker kirken knapt om dem lenger?»

I bladet finner vi et intervju med en av våre biskoper som sier: «Jeg liker ikke så godt ordet synd. Det er litt klamt.» «Klamt?» spør intervjueren, hvor på biskopen svarer: «Det bærer med seg assosiasjoner til åndelig maktmisbruk. Synd ble tidligere knyttet opp mot noen konkrete, synlige handlinger. Å være "syndig" er en grunnleggende negativ måte å snakke om mennesket på, som mange i dag reagerer mot.» Så langt denne biskopen. (Tor B. Jørgensen)

Resten av reportasjen er ulike intervjuer som belyser at kirken ønsker å markedsføre kristendommen i konkurranse med andre livssyn, der innholdet i kristendommen også tilpasses for å "selge" bedre, og da passer det dårlig inn å

forkynne at mennesket er en synder. I VG går en annen kjent liberalteolog med navn Gelius enda lenger. Han går denne linjen helt ut og hevder at, sitat: «Jesus døde ikke for våre synder, slik kirken i århundre etter århundre har innbilt oss.»

Når det blant liberale settes parentes rundt bud etter bud, og menneskets syndighet blir en bagatell, så blir det knapt behov for noen frelser. Så tenker kanskje noen; er det slik, hvorfor da snakke om dette negative ordet synd på påskedagen? Skulle ikke denne dagen være bare positiv og glad?

Jo visst skal den det, men dersom vi forledes til å tro at også Gud har forandret sin oppfatning av hva som er rett og galt i takt med den tiden vi lever i, så går vi vill, og påskedagens glede blir kun en sinnsstemning uten rot i vår forsoning med Gud.

Apostlene forkynte med bundet mandat det som Jesus hadde befalt dem. De vek ikke en tomme i sitt budskap, enten de het Peter, Johannes eller Paulus. Som prest er det min og andre presters oppgave å gå med det samme bundne mandatet som disse fikk. Vi skal ikke si noe annet enn det som Jesus og apostlene har sagt. I dåpsbefalingen sier Jesus at vi skal lære de døde å holde alt det som Jesus har befalt. Som prester skal vi i likhet med leger som foreskriver rett medisin til sykdommen, gi folket det folket trenger, ikke nødvendigvis gi folket det folket vil ha. Slik skal vi også vise en sann omsorg som menighet.

I dag trenger vi å høre at det er en sammenheng mellom langfredagens mørke og påskedagens lys. Kontrasten for oss består ikke bare i skifte av sinnsstemning fra sorg til glede, men i skifte av evighetsperspektiv fra en, slik Bibelen forkynner, håpløst fortapt situasjon for alle, til at vi nå har fått en reell mulighet til frelse, fordi oppstandelsen beviser at soningen for våre synder virkelig fant sted. I dette ligger gleden for den som tar imot.

Som kristne har vi en utfordring fordi vi lever i en tid der folk ikke vil høre om synd og fortapelse i kontrast til frelse. Men la oss ikke møte denne utfordringen med resignasjon.

Ungdommen som var samlet til Ungdomstinget 2012 i vårt bispedømme skriver blant annet dette ærlige og samtidig oppløftende budskapet i en resolusjon fra møtet nå i mars: «Ungdomstinget ønsker at det skal bli satt mer fokus på hvordan synd preger forholdet mellom mennesker, samt forholdet mellom mennesket og Gud. Man bør også bli mer oppmerksom på de positive sidene ved å ikke synde, i stede for å bare fortelle om de negative sidene ved å synde.»

Til dette må vi si takk og amen. Så har da ungdommen forstått hva som er viktig, og det blir en god utfordring for oss som menighet å følge dette opp.

Liv av døde

Påske handler om liv av døde – en positiv mulighet til å si et rungende ja til Guds frelse. Det skjedde i dåpen i dag. I Rom 6 står det: «Vi ble begravet med ham (Jesus) da vi ble døpt med denne dåpen til døden.» Dåp til døden handler om langfredag – at det som skjedde da har virkning for oss som er døpt. Så står det videre: «Og som Kristus ble reist opp fra de døde ved sin Fars herlighet, skal også vi vandre i et nytt liv.» Å vandre i et nytt liv handler om fortsettelsen, der vi er i dag. Vårt kall er å leve slik Gud vil det i oppgjør og forsoning med Gud og våre medmennesker. Det er vår forpliktelse. Så står det: «Har vi vokst sammen med Kristus i en død som er lik hans, skal vi være ett med ham i en oppstandelse som er lik hans.» Rom 6,4f. Ennå hører det fremtiden til, og vi gleder oss også på vegne av alle dem som har gått i forveien og venter på denne dagen sammen med oss.

Langfredag døde Jesus som en soning for all verdens synd mot Gud. Det innbefatter samtlige bud og nytestamentlige formaninger. Å si ja til frelsen er gi Gud rett, også i at vi strever med å leve rett etter Guds vilje. La oss tale sant om livet, og la oss aldri gi opp kampen mot synden som river ned!

I dåpen lød det et løfte: «Jeg er med dere» sier Jesus, «alle dager inntil verdens ende.» Matt 28,20. Påskedagens evangelium er at vi skal slippe å gå gjennom livet alene. Vår Frelser lever! Han hadde omsorg og kjærlighet nok til å gå inn i lidelsen for oss. Han har også omsorg og kjærlighet nok til å ta seg av oss gjennom livet.

Bud om frelse

La gå at de søte små rådyrene har spist opp sokneprestens tulipaner, at også det nye tuntreet ser ut til å ha krepert av ukjente grunner i løpet av vinteren. Alt dette er sjelløst liv og kan erstattes. Et menneskes sjel, derimot, kan aldri byttes ut. Et hvert menneskes åndelige liv er så verdifullt for Gud at Jesus gikk i døden for hver og én. La oss derfor slå ring om evangeliets sanne lære, slik at ingen ledes vill og mister frelsen.

I dag feirer vi påske i Lund. Etter som det lysner av dag rundt vår klode, bryter også lovsangen ut fra menighet til menighet, fra land til land, på alle jordens tungemål – en takk til ham som ble overgitt til døden for våre synder og oppreist for at vi skulle bli rettferdige for Gud. (Rom 4,25). Vi har en levende Frelser, et budskap om håp og framtid for alle som tror. Takk, Gud, for påskedagens evangelium.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.